

La grossa de Nadal

Dij, 22/12/2011 per Antoni Nello

[Coses que passen](#)

M'ha tocat la grossa de Nadal. No la de la loteria, esclar, sinó l'altra, la de debò.

És això el que pensava aquest matí, mentre em prenia un cafè desvetllador i sentia la "música" dels nens de Sant Ildefons, amb la seva lletania de números i premis que tant m'agrada, perquè em recorda el primer dia de vacances de Nadal quan era infant (no sé perquè, suposo que per promoure la productivitat intel·lectual, hem decidit començar les vacances acadèmiques el dia 23 de desembre).

I pensava que m'haig de sentir satisfet, que ve un altre Nadal i hi he arribat. Que la nit de Nadal aniré a casa d'una família amiga que estimo. Que celebraré litúrgicament el Nadal al Poble Sec. Que per Nadal dinaré amb la meva cunyada i els nebots, i enyoraré el nucli dur de la família, els pares, el germà i l'àvia, i tants Nadals infantils entranyables per a mi. Que per Sant Esteve aniré a dinar a casa d'una altra família que em convida i aprecio molt. Que m'agafaré un parell de dies per anar a visitar uns estimadíssims amics que ho estan passant ben malament per motius de salut. Que s'acabarà un any i, com sempre, en començarà un altre. Que aniré a la cavalcada dels reis amb els "fillols" i gaudiré de la seva innocència. Que haig de donar gràcies a Déu per tot això. I perquè em sento privilegiat, perquè he pogut explorar i desenvolupar les dues tasques que més he estimat a la vida, el sacerdoci i la docència. I perquè tinc bons amics que em fan companyia i m'acompanyen en el meu viatge, amics que de vegades empipen, o molesten, o preocupen, però que estimo i vull estimar, perquè estimar és també una opció, i que m'estimen i em suporten, perquè estimar també és suportar. I perquè he tingut moments difícils, buidors i errades, dubtes i neguits, ensurts i desgràcies, però també n'he tingut, tants, de molt gratificants. I perquè no crec que existeixi la felicitat, però tot això apunta cap a ella i m'hi acosta. I perquè en tot això hi llegeixo i hi vull llegir la presència de Déu, el veritable Nadal existencial, el Déu encarnat en la meva vida, que m'anima a viure, m'acompanya el viure i em dona força per a viure.

I només lamento que tanta gent ho passi malament. Aquí, ara, amb les seqüeles d'una cobdícia humana desfermada, o allà, a tants països llunyans, com "deixats de la ma de Déu" però en realitat "abandonats per la ma dels homes" a la seva misèria i desgavell. O aquí i allà, amb un sofriment excessiu, innocent o culpable, tant se val. Ho lamento perquè el dolor, tant de dolor, pot anestesiar l'oïda per sentir la veu amorosa de Déu i percebre la seva presència. I el meu lament també és Nadal, la *grossa* de Nadal, no poder-me desempallegar del sofriment humà, ni quan em pesa massa o simplement m'incomoda.

Desitjo a tots els meus lectors que els hagi tocat la *grossa* de Nadal. I un **molt bon Nadal** que duri tot l'any vinent, fins al proper Nadal.